

4097 2. Beh. af Lovf. om Tillegsb. for Finantsaaret fra 1. April 1872 til 31. Marts 1873.

4098

partementschefen, og at der altsaa kunde være Grund til at lade en Sag imod Sidstnævnte bortfalde.

**Th. Nielsen:** Jeg maa ligesom den ærede sidste Taleer meget beklage, at den høitagtede Suitsminister ikke kan være tilstede her under denne Behandling, og vel paa Grund af, at han er saa optagen af Lovens om det offentlige Fattiggæsen i det andet Thing, at han derfor har fundet sig foranlediget til at være tilstede der under sammes Behandling. Ikke desto mindre kan jeg ikke tilbageholde et Par Bemærkninger om den samme Sag, hvorefter den ærede sidste Taleer havde Ordet. Han undrede sig meget over, at Byfoged Bjørnsen har kunnet skule en Kassemangel af saa stort Beløb, som der her er Tale om, i saa mange Aar, og det maa Enhver forundre sig over, men der gives dog imidlertid Side 20 i Betænkningen en lille Nøgle, som tildeels løser Gaaden, thi Kammerherre Bedel siger netop i sin Indberetning, at han heller ikke rigtig kan forstaa det, men han tror dog, at det har sin Grund i, at Bjørnsen havde en særegen Begavelse, i det der altsaa er denne Mand's særegne personlige Begavelse. Grunden søges til, at han har kunnet skule denne Kassemangel. Jeg kan ikke negte, at det lige fra første Fjerd, da jeg læste hele dette Produkt, Afstykke, eller hvad jeg skal kalde det, angaaende denne Embedsmands Embedspørelse, har paa anig gjort et noget veidommeligt Indtryk. Der er blevet sagt, jeg tror omtrent for et Par Aar siden her i Thinget, at Embedsmændene hænges sammen som Urtehalv; jeg skal ikke gjøre disse Ord til mine, men i alt Fald vises der her i dette Tilfælde, saa vidt jeg skjønner, en meget god Sammenhæng. (Verg. De hænges sammen som Burrer.) Ja, der er et folkeligt Udtryk, som siger, at de hænges sammen som Urtehalv. Jeg skal imidlertid herken gjøre Udtrykket om Burrer eller Urtehalv til mit, men det forekommer mig, at der her er vist næsten alt for stor Sammenhæng. For det Første er dog Bjørnsen i hele den lange Tid, ca. 14 Aar, bleven dækket ved de overordnede Embedsmænd. Man kan vel undre sig over, at Private ikke have kunnet opdage Noget, og man kan maalkke ogsaa undre sig over, at hans Kontorpersonale ikke er blevet opmærksomt paa Forholdet, men man kan dog sige til Undskyldning for disse, for saa vidt de behøve nogen Undskyldning, at de maatte ogsaa stole noget paa Kontrolere. De vide jo, at den paagældende Embedsmands Bøger blive eftersejete, at det bliver ført Kontrol med dem, og deri kan der vel

tildels søges en Grund til, at de ikke have fundet nogen Foranledning til at tvivle om Mandens Bedærfstighed og Redelighed. Smidlerid, eller man det Særlynt, at der ikke er blevet gjort noget virkeligt i alt Fald ikke aktivt, gjældende mod denne Embedsmand, uagtet det i det Mindste 2 Gange i en kort Periode, og mange Gange i hans Embedstid er blevet opdaget, at hans Bøger vare førte høist uordentligt, og uagtet det blev opdaget den Gang Departementschefen var der, for at undersøge hans Bøger og Kassebeholdning, at han havde en mange Gange større Kassebeholdning, end han egentlig skulde have, saa at det jo altsaa maatte antages, at han blandede sine egne Midler sammen med de offentlige, hvilket vilde være i høj Grad utilbørligt. Der er altsaa ikke foretaget Noget, uagtet dette oplyses med rene og klare Ord, og uagtet det tillige siges, at der jævnlig kom Klager over den nævnte Embedsmand. Nu heder det rigtigst, at disse Klager ikke gik ud paa, at man tvivlede om Mandens Redelighed og Bedærfstighed, men at de kun angik hans personlige Udfærd. Svort denne personlige Udfærd har bestaaet, siges der ikke noget Videre om, men da vor Embedsstand jo i det Sels berømmes for at være saa human, veed jeg ikke, om der her foreligger Undtagelser derfra, eller hvad det er for en personlig Udfærd, der overhovedet sigtes til, men i alt Fald finder jeg, at baade den Omstændighed, at Bøgerne vare førte uordentligt, og at der jævnlig kom Klager over hans personlige Udfærd, og at han i det Mindste 1 Gang har haft en mange Gange større Kassebeholdning, end han skulde have, maatte have været tilstræffelig Grund til at gribe ind. Der er dernæst noget Mindet, der er mig aldeles uforklarligt, og det er, hvorledes de overordnede Embedsmænd i en saa forholdsvis lille By som Rønne efter det Levnet, som Bjørnsen maa antages, at have ført, og efter den Siel, han fra først af var kommen i, ikke have kunnet komme i Tanke om, at der dog mulig var noget Galt ved hele den Maade, hvorpaa han bestyrede sit Embed, navnlig ser det unægtelig forunderligt ud, at Sæger har kunnet fatte Mistanke, uagtet der f. Ex. er nævnt med Henlynt til Frøken Siemsens Bo, som Bjørnsen havde under Behandling, at det Beløb, der var i Boet, har været indbetalt i flere Aar; det er anig noget uforklarligt, at Alt dette har kunnet gaa, uden at der i mindste Maade er opstaaet nogen Tvivl eller Mistanke mod den Paagældende. Smidlerid, staar det jaaledes for mig, at Amtmanden har en Tid lang — ikke med Villie, det skal jeg villig indrømme — men dog